

HENAN SHAFEI

Mi vagyunk az egyedüliek

Mi, a nők, mi vagyunk az egyedüliek
A vadak gyilkosai
Az éjjeli férgek ápolói
Akik kábultan járunk az időben
A Hold mögött nyitott szemmel rohanunk
Mosolygunk szeméremmel az éj első felében
S a mi szemfogaink ragyognak fel széles mosollyal az éjszaka második felében

Mi, a nők, mi vettük kezünkbe a teljes történelmet
Titokban és nyíltan növesztjük körmeinket
Hogy bírjanak a falakkal, s akár egyetlen érintéssel zúzzák szét áldozataink titkát
A pánikrohamok ellen légzésgyakorlattal harcolunk és mind több nikotinnal
És emlőrákot növesztünk a fürdőszoba mélyén

Mi, a nők, mi vagyunk az egyedüliek
Lelkesen mondjuk meséinket, s reggelre képzetek leszünk levadászni a vadászokat
Vagy elcsendesedünk, míg a meséknek szárnyai és karmai nőnek
Idővel hőseink elenyésznek, a karmok megszilárdulnak
Hát messziről figyeljük őket
S mosolyunk magába nyel majd minden éjszakát és nappalt

Henan Shafei (e. Henán Sáfei), 1984-ben született, a kairói Ajn Samsz egyetem angol szakán végzett. Első kötete – *Alá tariq Brutusz (Brutusz útján)* – 2009-ben jelent meg. Az al-Ahram c. lap olvasóinak értékelése alapján az év legjobb elsőkötetes szerzőjévé választották. Költeményei a modern arab irodalom felfogása szerint „prózaversnek” (qaszídat an-naszr) számítanak.

Gyász

És ti a roncsok alatt keresitek anyámat
A vasrudak, lemezek között talán megtaláljátok nemrég sorozott
Fivérem szemeit
Ragyog mind a kettő, jó lenne dísznek a trónszékre
S a többi szem is, biztosan jó lenne valamire, ahogy ez már a délieknél szokás
Formálhattok belőlük térképet is – mutatni országunk ostobaságát
Vagy csillagokként verjétek fel a szultán szobájába, hogy minden éjjel az ő
Álmodó fényüknél alhasson
Én most nem is tudom, milyen színt választok a körmeimhez
Feketét tegyek fel a gyász miatt
Vagy sötétvöröset, ami olyan, mint a gazella vére, mint ami a szerkesztő
Küszöbén ömlött belőlem
Két lábbal rúgom szét ezt a Fülöp-szigeti takarítónőt, hogy hagyja már abba a
Folyékony angolját
Üzletasszony barátnőm egy kellemes partira hív
Elfogadom, s fekete estélyit veszek fel, mert jól mutatja bájaimat... s persze
A gyász jegyében
Valami drága whiskyt választok majd
Hogy egész éjjel táncolni tudjak, s nehogy a szívem megálljon
Inni fogok, s emlékezni lelkes szavaidra a hazafias kötelességről, miközben te
Az országhatáron töltöd az éjszakát
Felszáll a nyugati zene, és felcsap az én kacagásom
Senki sem ismer engem itt
Nem foglalkoznak a roncsok elhordásával, régi-régi füzeteimmel, kiváló
Diplomáimmal
Mesélem, mondom a történetet nekik, hallgatják és nevetnek rajtam, aki
Lerészegedtem
S a nappal ahogy megérkezik, örült sebességgel hajtok el
Nem törődve közlekedési táblákkal
Remélve még, hogy a szél egy apró sarokban talán híreket hoz rólam –

Nem valószínű, hogy rátalálsz s elolvasod majd, mikor a sportesemények
Címeit böngészed nemzeti lapjainkban

Paranoia

Most valahogy erősnek érzem magam, bár nincsen semmi okom rá
Nincs sok pénzem, se elegáns házam egy csendes városnegyedben
Csak... Nagyon korán ébredtem, s figyeltem a hajnali műezzin
Bosszantó hangját
Ahogy a fülemben ismétli, zengi varázslatát –, talán semmit sem tudva arról
Hogy én már évek óta nem üzletelek az ég ügynökével

Úgy gondolom, az lenne normális, ha mindazt, ami történik
Egy új hősi költeménybe szedném, s úgy tenném hozzá a krónikámhoz
Ezt az egyensúly-érzést talán meg tudom őrizni napkeltéig
Azért sem veszek tudomást a bal felem fájdalmáról

Olvashatnám például az „Alternatív geográfia” kötetét
S élvezettel gondolkozhatnék a lélek új térképének megrajzolásáról
Vagy felhívhatnám apámat, s köszönnék neki: „Jó reggelt, Drágám!”
Ő meg hosszan hallgatna nagy zavarában
Mígnem hangosan nevetnék, hogy jobban összezavarjam
Vagy írhatnék egy másik éjszakáról, amikor együtt voltunk, s hosszan elidőznék
Azzal, hogy éjszakáinknak könnyekkel lett vége
Talán az öröm izzása, talán a bánat súlya miatt
Vagy a lehető leghosszabb ideig csengetném a telefont, míg fel nem ébrednél
S eljőnnél hozzám, hogy elvigyél egy reggeli kirándulásra Kairó utcáin, amely
Most érzi igazán erejét, mint én, pedig sehol egy járókelő

Az is lehetne, hogy a fürdőszobában felejténém magam, időre nem gondolva
S kipróbálnám az új szőrtelenítő krémet, amit tegnap vettem, és sokkal
Mebékéltebben lépnék ki onnan
Vagy megnézhetném egy új egyiptomi film ellopott példányát, melyről azt
Híresztelik, feljelentés lehet belőle
De mindebben nem találok semmi izgalmasat, csak a törvénytelen apa dolgait

Jaj! ... Mindez a lehetőségek áradása pusztán!
Akkor pedig be kell fejezni ezt a verset, és azonnal vissza kell menni az ágyba.
Nem azért, mert az alvás lenne a legideálisabb megoldás,
Hanem azért, mert az erős-nagyszerűek hosszú alvással zárják le históriájukat.